

nens Bog. Jeg har ikke denne Bog ved Haanden; men der er imidlertid Udskilligt af den, som ikke ubetinget kan tages tilfølgel, hvilket ligger i Sagens Natur, da det er „Ansegnelser“; det var maaskee derfor ikke af Veien, om den ærede Rigsdagsmand vilde see Ministeriets Besvarelse til den omhandlede Post og føle det til Statsrevisionens Bog. I ethvert Tilfælde er det sikkert, efter hvad jeg har ved Haanden, at den Provison, som der er Spørgsmaal om for næste Aar, for en ganske lignende Forretning som den, der her er Tale om, udgjør ikke mere end $\frac{1}{4}$ pCt., og jeg tvivler saaledes meget om, at den skulde have udgjort $1\frac{1}{2}$ pCt. i det Aar, som den ærede Rigsdagsmand nævnte.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Finantsminister udtalte, at det her alene dreier sig om at give Finantsministeren Bemyndigelse til, for det kommende Finantsaar at blive fri for de stipulerede Afdrag. Den foreslaaede Anmærkning indeholder nemlig en almindelig Bemyndigelse til, at saavel den forfaldne som den ikke forfaldne Deel af denne opsigelige Gjæld kan omrykkes med disse Obligationer. **Finantsministeren:** I næste Finantsaar. Ja, saasnart altsaa den ærede Finantsminister erholder denne Bemyndigelse, staaer det ham frit for at faae hele Beløbet omryklet, baade den Deel, der er forfalden i det kommende Finantsaar, og den Deel, der forfalder i det paafaldende trettende Aar. Den ærede Finantsminister har sagt, at det var et urigtigt Udtryk, som Udvalget havde betjent sig af, idet det nemlig havde sagt, at man havde stiftet en ny Gjæld; men jeg maa ogsaa her tillade mig at sige den ærede Minister imod; thi man kan ligesaa godt sige at stifte en Gjæld for at fritages fra en Udgift, som man kan sige, at stifte en Gjæld ved at modtage et vist Pengebeløb. De Gjældsposter, hvorom her er Tale, ere contraherede paa den Maade, at de skulle tilbagebetales contant i Løbet af 13 Aar, og, naar man istedetfor de contante Udbetalinger giver sædvanlige Statsobligationer, saa maa man indrømme, at man i Virkeligheden gjør en ny Gjæld, det vil sige, istedetfor at gjøre contante Udbetalinger i 13 Aar paadra-

ger man sig en uopsigelig Gjæld, der kan vare, saalænge det skal være. Dette har forekommet mig at være en vigtig finantsiel Side ved denne Sag, og i saa Henseende maa jeg ogsaa give den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) Ret i, at disse to Gjældsposter, hvorom her er Tale, nemlig den augustenburgske Gjæld og den vestindiske, frembyde en forskjellig Side. Jeg for mit Vedkommende skulde ogsaa være endeel mere tilbøielig til at give denne Bemyndigelse for den vestindiske Gjæld end for den augustenburgske. Men, naar man i de augustenburgske Godser har et Acty, der kan bære denne Gjæld, synes det at være den simpleste og naturligeste Maade, at man ogsaa bortsalger dem; thi det er ikke alene Nødvendigheden deraf, man maa tage Hensyn til, men ogsaa Hensigtsmæssigheden, og derfor tage væsentlig Hensyn til Forholdene.

Derfor den ærede Finantsminister kun vil ombytte disse Obligationer med andre til pari Cours, saa er der megen Grund til at troe, at den hele Operation ikke vil kunne lykkes. Som bekendt staae vore 4 pCt. uopsigelige Obligationer i en lav Cours, og det er netop det, som har foranlediget Finantsministeren selv til at stille det Undringsforslag, hvorved han ønsker sig fritagen for at convertere de $4\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer. Saalænge disse Coursforhold vedvare, og det kan jo gjerne være længe, vil denne Operation ikke kunne foregaae.

Jeg seer saaledes ikke, at der, ved hvad der er fremsført, er fremkommen nogen væsentlig Grund for, at Thinget ikke skulde gaae ind paa Udvalgets Indstilling.

Finantsministeren: Det er ganske vist, at den hele Bemyndigelse vil ved de nærværende Priser for de kongelige uopsigelige 4 pCt.s Obligationer efter al Rimelighed ikke have nogen synderlig Betydning, men at den ikke desto mindre kan faae nogen Betydning, selv under de nærværende Priser, det har jeg i disse Dage endog havt et factiis Beviis paa. Men i ethvert Tilfælde, saa er det ganske vist, at, naar Priisforholdene i den Henseende forandre sig, saa vil Bemyndigelsen kunne faae sin Betydning, og der er dog vel Ingen, der